

BARBARA CARTLAND

← ————— →
SALAARMASTUS
← ————— →

Originaali tiitel:
Barbara Cartland
Secret Love
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Raamatus kujutatud tegelased ja olukorrad on täiesti välja mõeldud ja neil pole mingit seost ühegi reaalse isiku ega sündmusega.

Tõlkinud Kudrun Tamm
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2013 by Cartland Promotions
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2022.

D11418322
ISBN 978-9949-82-989-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Olen alati uskunud, et armastus on Jumala kingitus, ja nõnda, nagu austatakse Jumalat, peaks austama ka armastust – muidu võib see lihtsalt haihtuda ja Jumala juurde naasta.“

Barbara Cartland

Esimene peatükk

1868

Wenda jalutas tallidest maja poole.

Ta oli varakult välja ratsutama läinud ja mõtles nüüd kõigest, mis teda toas ees ootas.

Ta oli ammu mõistnud, et maja ei olnud võimalik hoida sellises seisukorras, nagu oli olnud vanemate eluajal.

Ta sai ainult anda endast parima, et osa sellest tema ja venna jaoks elamiskõlblik ja mugav oleks.

Wenda õnnetuseks oli Robert, või Robbie, nagu nad teda ikka olid kutsunud, aasta tagasi avastanud, et ta eelistab maal elamise asemel Londonit.

Kuna nad ei saanud endale kõike lubada, mida Robbie ihaldas, sai Wenda sellest aru.

Robbie nautis pidusid, mis igal õhtul Mayfairis toimusid ja mis olid ilmselgelt palju vaheldusrikkamad kui rutiinirohke elu Creswell Courtis.

Ta nägi Robbiet aeg-ajalt, aga nüüdseks oli möödunud juba peaaegu viis nädalat ajast, mil ta vennast viimati midagi kuulis, ja ta lootis, et too tuleb peagi koju.

Tal oli vaja vennaga nii paljut arutada ja neil oli nii palju asju, mille üle otsustada, et valdused viimseni ei laostuks.

Hetkel ootasid järjekorda lõputud remonttööd, mis olid hooletusse jäetud lihtsalt seepärast, et Wenda meelest ei saanud nad neid endale lubada.

Tema isa, lord Creswell, oli olnud äärmiselt tark mees.

Kuninganna Victorial oli temast palju abi, eriti pärast leseks jäämist, aga kahjuks ei taganud see lordile piisavalt raha, et pidada üleval valdusi, mis sajan-deid Creswellide suguvõsale olid kuulunud.

Maaomandil oli läbi aegade olnud oluline roll Inglismaa tugevuse ja heaolu tagamisel, aga kuna Wenda mõlemad vanemad olid surnud ja vend endiselt noor ja vallaline, tundis ta, et keegi ei pööranud Courtile erilist tähelepanu.

Kunagi oli see olnud üks Suurbritannia imelisi vaatamisväärsusi, kuna valdus asus Londoni lähedal ja sinna oli lihtne reisida. Kui isa veel elas, oli nende pool alati rahvast, kes oli mõneks päevaks külla tulnud või lihtsalt kohale sõitnud, et Courti ja kõige selles peituva ilu imetleda.

Iga „mõisahärra“, nagu ka Wenda isa tihti kutsuti, oli andnud enda panuse hoone märkimisväärsesse kunstikollektsiooni, millele pandi alus Henry VIII valitsusajal ning mida iga järgnev põlvkond oli täiendanud.

Üks Creswellidest aitas James I-l kehtestada pärandiseaduse, mis päästis George VI ajal kollektsiooni rängast tühjendamisest.

Lord Creswell ja tema sõbrad, näiteks Coventry krahv ja teised aadlikud, pillasid oma parimaid varasid hasartmängulauas tuulde.

Coventry krahv kaotas Londonis asuva Coventry tänava ühe kaardiga ja paljud teised aadlikud jäid samal moel oma varast ilma.

Kui isal rahalisi raskusi oli, ütles ta tihti Wendale: „See on väga hea, et ma majast midagi maha müüa ei saa. Muidu oleks pojal tõepoolest põhjust mulle etteheiteid teha, nagu ka sinul.“

„See oleks kohutav, kui meil poleks ilusaid pilte, mida vaadata, ja loomulikult ka lauahõbedat, mis on ainulaadne, nagu sa mulle rääkinud oled, papa.“

„Saime endale George III ajal parima lauahõbeda kogu Inglismaal,“ kinnitas lord Creswell. „Aga ma olen üsna kindel, et selle oleks tuulde lasknud meie esivanem, kes oli kurikuulus selle poolest, et sõlmis White’is ja teistes härrasmeeste klubides kihlvedusid suuremate summade peale, kui keegi iial varem seda teinud oli!“

Wenda ohkas.

„Meile kuluks praegu küll raha ära, papa. Eriti see pärast, et vajame uusi hobuseid.“

„Üks asi, millelt ma keeldun kokku hoidmast,“ vastas isa, „on meie hobused. See on ainus lõbu, mis mulle on jäänud, ja ma kavatsen ratsutada kõige puhtatõulisemate ja kiiremate loomadega, kuni hauda lähen.“

Wenda oli naerma hakanud, aga isa täitis enda soovi, jättes kahjuks endast maha võlad ja röögatud kohustused, mida tema ja Robbie viimase viie aasta jooksul olid üritanud täita.

Ja nagu Wenda ohatas mõtles, polnud nad selles eriti edukad olnud.

Selleks hetkeks oli ta peaaegu maja ette jõudnud ja avastas üllatuslikult, et esiukse juurde viival trepil ootas mingi mees.

Lähemale jõudes nägi ta, et see oli Donson, üks noortest külameestest, kes maad haris ja vajadusel talis töötas.

Enne temani jõudmist mõtles Wenda, et mehe ilme põhjal on tal halbu uudiseid, ja juurdles, mis küll võis juhtuda, et Donson endast välja ajada.

„Tere hommikust, Donson,“ tervitas ta meest. „Kas sa ootad mind?“

„Jah, preili Wenda,“ vastas too.

Ta ei pidanud Donsonilt küsima, kas midagi on valesti.

„Mulle öeldi,“ sõnas too, „et kuna ma jäin täna hommikul hiljaks, põle mul änam tarvis tullagi.“

Wenda hüüatas.

„Oi, Donson! Kes küll seda ütles?“

Ta teadis vastust juba enne küsimuse esitamist.

See oli asjaajaja Hatton, kes vastutas maa haldamise eest ja kellega oli üsna keeruline läbi saada. Ta sundis enda alluvaid kõvasti takka ja polnud kahtlustki, et ta sai maast rohkem tulu kätte, kui keegi teine oleks suutnud.

„Too Hattoni-härra on mu kallal juba mõnda aega võtnud, Wenda-preili,“ vastas Donson. „Talle ei kõlba miski, mes ma teen, see on selge.“

„Donson, kas ta tõesti ütles sulle, et pole vaja homme tagasi tulla?“

Donson noogutas innukalt.

Ta oli kena välimusega kahekümne viie aastane meesterahvas ja üldiselt hea tööline, aga Wenda, kes kõiki küla elamisi oli külastanud, teadis et tal oli kodus raskusi.

Donsoni isa oli surnud, õed mehele läinud ja ainult noorem koolipoisist vend aitas tal hoolitseda ema eest, kes oli abitu invaliid, ei saanud iseseisvalt kõndida, aga suutis ometi neile süüa valmistada.

Wendal oli poistest eriti kahju, sest enne tööle või kooli minemist pidid nad aitama emal riidesse panna

ja ta seejärel ratastooli aitama, et ta saaks majakeses ringi liikuda.

„Olen viimasel ajal kaks või kolm korda pisut hiljaks jäänud,“ ütles Donson, „sest, nagu te teate, Wenda-preili, ei saa ema ise rõivile ja tal on ommukuti eriti vaevaline olla ega saa voodist välja.“

„Kas sa selgitasid härra Hattonile, miks sa hommi-kuti hiljaks jääd?“

„Ma rääkisin talle sama, mis varemgi, aga ta ei kuulanud mind ja oli rahul, et leidis ettekäände mind minema saata. Ja te teate sama hästi kui minagi, Wenda-preili, et maja käib tööga kaasas ja mul põle ema kuhugi mujale panna.“

Wenda teadis, et see oli tõsi.

Samas arvas ta, et Hattoni veenmisest pole midagi kasu. Mehele polnud Donson, kes kahtlemata oskas alati midagi vastu öelda, kunagi meeldinud ja asja-ajajal oli hea meel, et ta leidis ettekäände noormehest lahti saamiseks.

Mida iganes Wenda ka asjast arvas, pidi ta vähemalt Donsoni ema nimel üritama midagi pere aitamiseks ära teha.

Peamine raskus seisnes alati samas asjas – *rahas*.

Niigi raske oli saada Robbielt Courti elanike jaoks söögiraha, kui vend ära oli, aga Wenda oli kindel, et oli üsna lootusetu küsida temalt suuremat summat, kui ta juba andis.

Wenda ainus isiklik vara oli emale kuulunud ehted ja kui ema suri, oli neiu otsustanud, et ei müü neid kunagi.

Tegelikult oli ta kindlalt ära öelnud kõigist venna kõhklevatest pakkumistest, et ta peaks mõned juveelid maha müüma. Siiski polnud neist Wendale suuremat kasu ja müügist saadud rahaga saaksid nad kahtlemata valdustesse ja majja rohkem inimesi palgata.

Wenda oli järjekindlalt keeldunud, aga taipas nüüd, et peab hinnalised juveelid maha müüma, kui tahab Donsonit aidata.

„Ma mõistan, Donson,“ ütles ta vaikselt, „et sa ei saa härra Hattoniga läbi, ja loomulikult ei saa ma vaidlustada tema otsust sind valdustest vallandada.“

Ta märkas mehe näoilmet ja jätkas kiiresti:

„Ma palkan su isiklikult aiatööliseks. Viimasel ajal on mul liiga palju tegemist olnud ja aed nägi alati nii ilus välja, kui ma laps olin.“

„Wenda-preili, kas see tähendab, et võtate mu kärnerina tööle? Võite kindel olla, et annan endast parima ja kellegi muu kui härra Hattoni käe all töötada on tõeline rõõm. Ta ei seedi mind ja ma kohe ei oska talle meele järele olla.“

„Sa pead kõvasti tööd tegema, et *mulle* meele järele olla, Donson. Sa tead sama hästi kui mina, et aias on sel kevadel tõeline segadus ja seal on vaja väga palju ära teha.“

„Jätke see minu hooleks, Wenda-preili, ja ma ei vea teid alt.“

Donson hingas sügavalt sisse ja lisas:

„Tuhat tänu teile, aitäh. Ema oleks täiesti endast ära, kui ta peaks vaestemajja minema.“

„Ma tean. Jääte majja elama, mis siis, et sa enam valdustes ei tööta. Ma korraldan asjad härra Hattoni ja Tema Lordliku Kõrgusega ära.“

„Mis ma oskan öelda, aitäh, Wenda-preili, ja ema ka kindlasti tänab teid südamepõhjast, ja ma teen teie aia nõnna korda, et silm puhkab peal, ausõna.“

Wenda naeratas talle.

„Võid kohe algust teha. Minu tööriistad on kuuris, aga pane need korralikult igal õhtul tagasi ja ära neid mingil juhul ära lõhu.“

„Ma käin nendega ekstra hoolikalt ümber, ausõna.“

Donson jalutas minema nõnda rõõmsasti, nagu see Wenda arvates alati härra Hattonit oli ärritanud, kuna see andis mõista, et noormees oli eluga rahul.

Tema tujud käisid loomu poolest üles-alla ja Wenda kujutas vägagi elavalt ette, mis tunne tal pidi olnud olema, kui härra Hatton ta lahti lasi.

Neiu oli ikka mõelnud, et asjaajajaga oli raske läbi saada, aga ta pigistas valdustest rohkem välja kui keegi teine. Neil oli nii vähe töömehi ja nii palju aakreid, mis tähelepanu nõudsid.